

РЕШЕНИЕ

№ 19161

гр. София, 08.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Христина Христова, като разгледа дело номер **4787** по описа за **2024** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на „СУИС АУТО“ ЕООД, представлявано от Ц. В., чрез адв. Р. В. – САК, срещу Решение 1564/01.04.2024 г., постановено по НАХД № 1505/2024 г., по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 3-ти състав, с което е потвърдено НП № 747592-F725409/05.01.2024 г., издадено от зам. директора на ТД на НАП-София, с което на основание чл. 182, ал. 1 от ЗДДС на дружеството е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1000 лева за нарушение на чл. 124, ал. 5 от ЗДДС.

В жалбата се твърди, че обжалваното решение е неправилно, необосновано, немотивирано и незаконосъобразно.

По-конкретно – съдът не е обсъдил правилно твърденията на страната за липса на щета в бюджета.,респ. ниската степен на обществена опасност на деянието – основание за прилагане чл.28 ЗАНН. От друга страна – съдът не е изследвал в пълнота фактическата обстановка и е постановил необоснован акт. Потвърденото НП е в нарушение на принципа на съразмерност. Същото е в противоречие с материалният

закон и процесуалните разпоредби, както и нищожност.

Иска се отмяна на обжалваното решение а в условията на алтернативност - определената имуществена санкция да бъде намалена. Претендира присъждане на разноски съобразно представен списък.

Ответникът - зам. директор на ТД на НАП-София, ч/з юрк. Й., оспорва касационната жалба и моли решението да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение от страна на касатора.

Представителят на Софийска градска прокуратура, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението като правилно и законосъобразно - потвърдено.

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок, при спазване изискванията за форма, съдържание и приложения и при липса на отрицателни процесуални предпоставки, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че в хода на извършена проверка на 08.06.2023г. при представяне на изискани документи от дружеството в ТД на НАП София е установено, че като регистрирано по ЗДДС лице и в качеството си на получател по фактура №500006179/24.03.2022г. за авансово плащане на автомобил от 51268 лева – 42723.33 лева данъчна основа и 8544.67 лева за ДДС, не е отразило в дневника за покупки за м.02.2023г., издадено от доставчика кредитно известие №500006768/02.02.2023г. в законоустановения срок от 01.03 до 14.03.2023г. за данъчен период за м.02.2023г., което е довело до ДДС за възстановяване, вместо ДДС за внасяне от 8544.67 лева - нарушение на чл.124, ал.5 от Закон за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/.

За извършеното нарушение на дружеството е съставен АУАН №F725409/01.09.2023г., въз основа на който е издадено и процесното НП.

За да потвърди НП, от правна страна съдът е приел, че при съставянето на АУАН, респ. издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, а от приобщения по делото доказателствен материал следва безспорният извод, че е осъществен съставът на нарушение на чл. 124, ал. 5 от ЗДДС. От решаващия състав са изложени мотиви, защо не са налице основанията за нарушение да се квалифицира като маловажно, а именно – страната не е доказала, респ. голословно е останало твърдението и, че е изпълнила задължението си по чл.124 ал.5 ЗДДС, макар и със закъснение, а от друга страна – дори да се приеме, в по-благоприятния за дружеството вариант, че процесното кредитно известие е отразено в дневника за покупки през м.08.2023г., то това е голямо закъснение от половин година, освен това е сторено след като е започнала проверката и са изискани документи, т.е. не по инициатива на задълженото лице. Успоредно с това – неотразяването на кредитното известие в дневника за покупки от м.02.2023г. с СД по ЗДДС, подадена до 14.02.2023г. е повлияло на данъчния резултат на дружеството, а именно – довело до искане за

възстановяване на ДДС а не за внасяне, както е посочено в АУАН и НП. В този смисъл съдът е посочил, че от една страна вредите за фиска са значителни, предвид стойността на подлежащият на внасяне данък-8544,67лв, от друга – периода от закъснение от около половин година е значителен, поради което нарушението не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съответни на доказателствата по делото са изводите на въззивния съд, че с невключването в дневника за покупки за м. юни 2020г. на кредитно известие № [ЕГН]/30.06.2020 г. издадено за данъчен период м. юни 2020г., дружеството е осъществило от обективна страна състава на нарушение на чл. 124, ал. 5 от ЗДДС. Съгласно посочената разпоредба, независимо от ал. 4, регистрираното лице е длъжно да отрази получените от него кредитни известия в дневника за покупки за данъчния период, през който са издадени.

Правилно съдът е приел още, че неотнормено към преценката за съставомерност на нарушенията по чл. 124, ал. 5 от ЗДДС е обстоятелството, че процесното кредитно известие е било отразено в дневника за покупки и при определяне на резултата със справка-декларация по ЗДДС за по – късен данъчен период - м. август 2023 г., с което регистрираното лице е изпълнило задължението си по чл. 124, ал. 4 от ЗДДС, поради което възраженията в тази насока са неоснователни.

Следва да се отбележи, че задължението по чл. 124, ал. 5 от ЗДДС е предвидено независимо от това по ал. 4. Безспорно неотразяването на кредитното известие в дневника за покупки за данъчния период, през който е издадено /м. 02. 2023 г./, представлява отделно нарушение на чл. 124, ал. 5 от ЗДДС, което е довело до определяне на данък върху добавената стойност в по-малък размер.

Относно възраженията на касатора за липса на данни кога е получено процесното кредитно известие и респективно кога за него е възникнала възможността същото да бъде отразено в счетоводните регистри, касационният състав изцяло приема изложеното от първата съдебна инстанция. Въпреки възраженията в тази насока, от депозираните от дружеството обяснения имплицитно се извлича, че същото е разполагало с процесното кредитно известие в по-ранен момент, като законовото задължение е поставено в зависимост от реда за вътрешно администриране на счетоводна документация от документация.

Действително за упражняване правото на данъчен кредит, разпоредбата на чл. 72 от ЗДДС предоставя на данъчно задълженото лице да прецени да упражни правото си на приспадане за данъчния период, през който е възникнало това право, или в един от следващите 12 данъчни периода. За кредитните известия обаче законът не допуска подобен толеранс. Сочената за нарушена материалноправна норма на чл. 124, ал. 5 ЗДДС е категорична, че независимо от ал. 4, регистрираното лице е длъжно да отрази получените от него кредитни известия в дневника за покупки за данъчния период, през който са издадени. Т.е. несъмнено регистрираното лице има задължение да отрази самото кредитно известие тогава, когато го получи, но трябва да го отрази за

този данъчен период, през който същото е издадено.

Споделят се изводите на решаващия съд и относно факта, че не следва да намира приложение разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Извършеното нарушение не попада в хипотезата на маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, когато с оглед липсата или незначителност на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, нарушението представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Налице е закъснение за внасяне на ДДС от шест месеца, поради което както вредите за фиска, така и вредните последици от това закъснение са значителни. Касационният състав приема за правилна и преценката на СРС, че имуществената санкция е определена правилно. Съобразено, че нарушението е първо от този вид за дружеството, което е основание за определяне на санкцията в минимален размер от 1000 лв. съгласно чл. 182, ал. 1 от ЗДДС.

Във връзка с изложеното и по отношение на възражението за нищожност на НП, съдът намира, че същото е издадено от компетентен орган, при спазване на установената в закона форма и административно-производствените правила, при правилно приложение на съответните наказателни материални разпоредби.

По-конкретно и във връзка с твърдяната нищожност, съдът счита да уместно да подчертае, че всяка аналогия с компетентността по възлагане и провеждане на ревизионно производство е необоснована, предвид факта, че универсалната компетентност на възлагане на ревизия на изпълнителният директор на НАП/упълномощен от него заместник е изрична, т.е. законово определена и не може да бъде превъзлагана. От своя страна, нормата на чл.193 ал.2 ЗДДС предвижда, че актовете за нарушение се съставят от органите по приходите, а наказателните постановления се издават от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от оправомощено от него длъжностно лице. В процесният казус АУАН е издаден от лице имащо качеството орган по приходите, а НП – от надлежно упълномощено от изпълнителния директор на НАП длъжностно лице/заместник изпълнителен директор на НАП в съответствие с т.1.3. б.“в“ от Заповед на изп.директор на НАП от 25.08.2020г.

Предвид изложеното оспореното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и съобразно чл.63д, ал.3 ЗАНН, основателно е искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя в размер на 80/осемдесет/ лв., съобразно разпоредбата на чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, XIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение 1564/01.04.2024 г., постановено по НАХД № 1505/2024 г.,

по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 3-ти състав.

ОСЪЖДА „СУИС АУТО“ ЕООД, да заплати на ТД на НАП София разноси по делото в размер на 80 /осемдесет/лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.